

saaledes: „Ministeren henlægger af Ansøgningerne foruden dem, der ifølge hidtil gældende Regler ikke kunne komme i Betragtning, ogsaa dem, som han anser for mindst egnede dertil, dog ikke over Trejebelen af det tilbageblevne Antal, lige som dette ikke ved en saadan Henlæggelse maa bringes ned under 9.“ Det forekommer mig, at i det mindste i den Stikfelse, hvori denne Paragraf nu foreligger, er den temmelig farlig og kan meget let føre til, at Sognebeboernes Valgret i Virkeligheden bliver illusorisk. Jeg tror, man maatte i alt Fald opstille aldeles bestemte Regler for, hvilke Ansøgninger det er, der kunne henlægges. Naar man først har dem, der ifølge de hidtil gældende Regler kunne henlægges og saa en Trejebel ud over dem, er der aabnet et Spillerum for Vilkaarlighed, som jeg ikke tror, det er værdt, at man her fra dette Tings Side rækker Haand til. Jeg finder det ganske naturligt, at der henlægges en Del Ansøgninger — det er ikke det, jeg har noget imod. Saa længe man har en betydelig Forskel paa Embederne og ikke er kommet ind paa en Ordning, hvorefter alle Præster lønnes paa samme Maade med stigende Lønninger, maa man tage noget Hensyn til Ancienniteten og den Slags. Det forstaar jeg godt; saa der kan være Mening i at henlægge en Del, men en Bestemmelse som denne, tror jeg, som sagt, meget let kunde gøre Valget illusorisk.

Jeg skal i øvrigt ikke, saa længe der fra anden Side viser sig saa megen Uvilje mod at komme ind paa Forhandlingerne om de enkelte Spørgsmaal i disse Lovforslag, indlade mig paa en nærmere Kritik af de andre Bestemmelser i dette, men derimod tale om et andet Punkt, som den højtærede Minister fremdrog, nemlig Spørgsmaalet om en Kirkeforfatning. Jeg vil da sige, at hvis dette eller et lignende Forslag bliver vedtaget, ere vi begyndte paa en Kirkeforfatning. I det Øjeblik vi begynde paa i Sognene at have en saadan Valgbestyrelse, eller hvad man vil kalde det, er man begyndt paa at organisere Sognene og grundlægge en Kirkeforfatning neden fra. Ogsaa af den Grund ønsker jeg, at vi snart maa komme i Gang med en Lov som denne eller et lignende Art, idet jeg ganske vist deler Ønsket om en Kirkeforfatning. Jeg tror, at hvis Folketirken overhovedet skal have en Fremtid, hvis vi ikke i en meget nær Fremtid skalde ind paa Spørgsmaalet om Folketirkens Væren eller Ikke-Væren, maa man ganske vist ind paa en Organisation af den, og det betyder jo en Kirkeforfatning, og jeg vilde ganske vist ønske, at dette Spørgsmaal ogsaa i den

offentlige Debat kunde komme noget frem, ikke alene, hvis dette Forslag bliver til Lov, men ogsaa, i Fald det ikke skalde blive det. Jeg tror, at jo mere man kommer til at saa Forhandlingen ind paa kirkelige Forsatningsspørgsmaal, desto mere vil man se, at det foregaaende Lovforslag er et meget uheldigt Grundlag, at ordne hele Præstelønningsagen paa. Men der er et andet Synspunkt, fra hvilket jeg mener, man fra dette Tings Side stadig maa sige, at man ikke kan lade sig til No med de kirkelige Forsatningsspørgsmaals øjeblikkelige Stilling, idet vi have et bestaaende Stykke Kirkeforfatning, nemlig det kirkelige Raad — det er vist det officielle Navn — som blev oprettet ved fgl. Resolution for en Del Aar siden, og som jeg formoder, at den nuværende højtærede Kirkeminister har taget i Arv fra sine Forgængere. Jeg har i det mindste ikke hørt noget om, at det ganske stikende nu skalde være afskaet ved Døden; om saa skalde være Tilfældet, vilde det glæde mig, om den højtærede Minister vilde udstede en Befendtgørelse derom ligesom i andre Dødstilfælde, da det jo dog altid, skønt dette kirkelige Raad har ført en forholdsvis stille Tilværelse, vilde interessere en Del kirkelig sindede Mennesker her i Landet at høre, om det bestaar endnu, eller er afskaet ved Døden, ligesom et andet Raad, vi havde for nogle Aar siden, det saakaldte Jærnbane-raad. Men idet jeg derfor beder den højtærede Minister oplyse os om, hvorvidt det kirkelige Raad endnu bestaar, kunde jeg tillige ønske at høre, om det er med Hensyn til dette, at den højtærede Minister tænker paa en Reform, og om denne Reform i saa Tilfælde vil gaa i Retning af en Afskaffelse af Kirkeraadet, eller om den gaar i Retning af Udvidelse af det. Det vil jo nemlig saa en væsentlig Indsydelse paa hele den Stilling, man skal indtage over for de kirkelige Forslag, om vi staa over for et nært, stort Reformarbejde, der vil give os en Kirkeforfatning, eller om vi skulle blive ved med de stykkevisse Reformere. Her i Tinget have vi jo altid været paa det rene med, at det er kun saa som saa med Lovligheden af det bestaaende Kirkeraad. Det var meget omtvivlet, da det kom frem, og det har ikke kunnet glæde sig ved at have vundet nogen stor Popularitet, siden det kom frem. Dets Gerninger have været smaa, og om de have været heldige, tør jeg ikke domme om, da Offentligheden har haft saa ringe Beslighed til at gøre sig bekendt dermed; men det vil sikkert interessere dette Ting, at saa Oplysning dels, som jeg for sagde, om Kirkeraadet lever endnu, dels om hvorledes den højtærede